

blive et Underskud. Det kan naturligvis for saa vidt siges at være beklageligt, som det aldrig er saa rart at vedtage et Budget med Underskud. Ganske vist ere vi Tid efter anden blevne saa vante til det, at det kan være, at det ikke forskrækker os saa meget, som det egentlig burde. Man kan for saa vidt nok have Grund til at finde Resultatet beklageligt, da Budgettet i hvert Fald gerne skulde vise Balance, men naar jeg ser bort fra det uheldige ved, at dette ikke er Tilfældet, skal jeg ikke nægte, at der i og for sig er al Grund til at være tilfreds med den foregaaede Stigning af Udgifterne. De forøgede Udgifter ere for det store Flertals Vedkommende Udgifter, som maa siges at være af tilfredsstillende Art, for saa vidt som Udgifter kunne være tilfredsstillende. Jeg vil gerne i saa Henseende nævne enkelte Tal; jeg skal ikke tage flere end højst nødvendigt.

Ved en Sammenligning af Budgettet, som det nu ser ud, med det Finanslovsforslag, der blev forelagt, hvor altsaa den samlede Udgiftsstigning er tæt op mod 3 Mill. Kr., vil man se, at medens der paa §§ 11—16 slet ingen Stigning er, er der paa § 17, Udenrigsministeriet, en Stigning paa 43,000 Kr. Under Landbrugsministeriet, bortset fra, at Redningsvæsenet nu er ført over til Marineministeriet, er der en Stigning af 150,000 Kr. Paa Indenrigsministeriet en Stigning af 55,000 Kr., paa Ministeriet for offentlige Arbejder 250,000 Kr., for Justitsministeriet 1,220,000 Kr., under Kultusministeriet 60,000 Kr., under Krigsministeriet er der en Mindreudgift som Følge af Indtægten paa 70,000 Kr. af 45,000 Kr., samtidig med, at der er en lille Stigning paa 1,500 Kr. for Marineministeriet, sammen med en Stigning paa 27,000 Kr. under 2det Afsnit af § 23. Saa er der en lille Stigning paa Finansministeriet af 47,000 Kr., og endelig er der paa § 27 en Stigning paa godt 1 Mill. Kr. Det vil med andre Ord sige, at Udgifterne, som paa Finanslovsforslaget vare kalkulerede til 82,986,922 Kr., nu blive 85.881,000 Kr.

Som det allerede vil forstaaes af de faa Tal, jeg her har nævnt, er den store Stigning navnlig en Stigning paa §§ 20 og 27. Der er over 1 Mill. Kr. paa hver af disse to Paragraffer, altsaa paa Paragrafferne for Justitsministeriet og de offentlige Arbejder. Men, som jeg allerede har sagt, er der ingen Grund til i og for sig at være misfornøjet med den store Stigning. Stigningen under Justitsministeriet er, som alle ville vide, der have fulgt Afstemningen

ved 3die Behandling, en Følge af Tuberkuloselovene, og der er saa vist ingen Grund til at beklage sig over, at disse medføre store Udgifter, da det i samme Grad betyder en Besparelse for den Del af Befolkningen, der i Forvejen kan have nok at døje derved, at den har den meget uheldige Tuberkulosesygdom at kæmpe mod. Der er ogsaa en Stigning paa Budgettet for Ministeriet for offentlige Arbejder, men den er der heller ingen Grund til at være misfornøjet med. I al Almindelighed maa det siges at være heldigt, at vore Samfærdselsmidler, om hvilke der er Tale paa § 27, faa en saa rask og heldig Udvikling som muligt.

Inden jeg gaar videre, vil jeg foretage en kort Sammenligning mellem det Budget, som vi nu staa i Færd med at vedtage, og den Finanslov, vi vedtog den 6. Marts 1903, altsaa for 3 Aar siden. Den samlede Udgift var den Gang 75,036,875 Kr., d. v. s. at vi nu have tæt op til 11 Mill. Kr. større Udgifter. Jeg skylder i den Forbindelse at gøre opmærksom paa, at paa § 27 under Ministeriet for offentlige Arbejder er der i Aar betydeligt mere, end der var i det nævnte Aar. Der er i Aar paa § 27 13,9 Mill., medens der i 1903 kun var 9,8 Mill., altsaa næsten 4 Mill. Kr. mere. Vi have ikke Ret til at regne dermed, for saa vidt som det i Regelen er afhængigt af andre specielle Love, hvor store Summer der bliver opført paa § 27, og i saa Henseende spiller Opførelsen af Københavns Personbanegaard en ret betydelig Rolle med Hensyn til Forøgelsen af Udgifterne paa § 27. Men selv om man ser bort fra § 27, vil det ses, at der er blevet en Stigning paa de øvrige Paragraffer af omtrent 7 Mill. Kr. Det er da ogsaa nødvendigt at lægge Mærke til, at vi paa det den 6. Marts 1903 vedtagne Finanslovsforslag havde noget over 2 Mill. paa § 26 af de 5 Mill. til Kanoner, hvad der ikke gaar igen i Aar. I Virkeligheden er den Stigning, som foregaaer paa de saakaldte civile Ministerier, altsaa betydeligt højere end de 7 Mill. Kr., nemlig næsten op til 9 Mill. Kr. Deraf tager Indenrigsministeriet omtrent 3 Mill. Kr., Justitsministeriet knapt nok 2 Mill. Kr. — 1,8 Mill. Kr. —, Kultusministeriet 1 Mill. Kr., Landbrugsministeriet $\frac{1}{2}$ Mill. og Finansministeriet henved $1\frac{1}{2}$ Mill. for blot at nævne de Budgetter, hvor Stigningerne ere størst. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at gøre Rede for, hvad det er, der har bevirket den store Stigning, navnlig paa de Budgetter, jeg har nævnt her.